

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 lutego 2024 r.

DIH-3.707.11.2024.MU

DECYZJA DIH-III/14/2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Leszka Borowca prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą RMK Solution Leszek Borowiec w Warszawie od decyzji Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr ZA-43/2023 z dnia 23 listopada 2023 r. (nr akt sprawy: ZA.8361.151.2023, ZA.8361.1.38.2023.MR), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 400 zł (słownie: czterysta złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 12 i 13 listopada 2022 r. inspektorzy reprezentujący Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Lubelskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji” działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr ZA-150/2023 z dnia 12 października 2023 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie spożywczo-przemysłowym w [xxxxxxxxxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxxxxxxxxx] prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [xxxxxxxxxxxxx], zwanego dalej jako: „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”.

Kontrolę przedsiębiorcy zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2024 r. poz. 236) dalej jako: „Prawo przedsiębiorców” poprzedzono zawiadomieniem do przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 2 października 2023 r., w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę prawidłowości przekazywania konsumentom informacji o cenach oferowanych towarów oraz uwidaczniania cen towarów i usług. Zawiadomienie to skutecznie doręczono przedsiębiorcy w dniu 4 października 2023 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie m.in. przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), dalej jako: „ustawa o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz.2776) dalej jako: „rozporządzenie ” .

W toku kontroli wytypowano do kontroli 100 towarów celem sprawdzenia przestrzegania przez przedsiębiorcę obowiązku uwidocznienia cen, w których nieprawidłowości nie stwierdzono. Ponadto sprawdzono uwidocznienie cen jednostkowych w odniesieniu do 82 rodzajów towarów. W wyniku sprawdzenia cen jednostkowych przy 82 towarach nie uwidoczniono cen jednostkowych (100% sprawdzonych), co do których istniał taki obowiązek. Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Kontrolowany przedsiębiorca dobrowolnie i niezwłocznie podjął w trakcie kontroli działania naprawcze, mające na celu uwidocznienie cen jednostkowych zgodnie z wymaganiami ustawy o informowaniu o cenach.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 13 października 2023 r. (nr akt kontroli: ZA.8361.151.2023) oraz w załączniku do tego protokołu. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, pismem z 27 października 2023 r. Lubelski WIIH (nr akt kontroli: ZA.8361.1.38.2023.MR) zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z tytułu niewypełnienia obowiązku wskazanego w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W tym samym piśmie Lubelski WIIH zwrócił się do przedsiębiorcy o przekazanie danych dotyczących wysokości obrotu i przychodów za poprzedni rok rozliczeniowy. W dniu 10 listopada 2023 r. przedsiębiorca przekazał

Lubelskiemu WIIH informacje dotyczące wysokości przychodu oraz obrotu osiągniętego w poprzednim roku obrotowym.

Pismem z 14 listopada 2023 r. Lubelski WIIH pouczył stronę postępowania, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz.775, z późn. zm.) dalej jako: „kpa”, o przysługującym prawie do czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym, w szczególności wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz prawie do wglądu w akta sprawy w terminie 7 dni od daty doręczenia ww. pisma. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Lubelski WIIH decyzją Nr ZA-43/2023 z dnia 23 listopada 2023 r. nałożył na przedsiębiorcę [xxxxxxxxxxxxx] prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą [xxxxxxxxxxxxx] karę pieniężną w wysokości 400,00 zł (słownie: czterysta złotych 00/100), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z niewidocznieniem cen jednostkowych towarów oferowanych do sprzedaży, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy o informowaniu o cenach. Decyzja stronie postępowania została doręczona 6 grudnia 2023 r.

W dniu 3 stycznia 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Lubelskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji (data nadania 12 grudnia 2023 r. w placówce pocztowej operatora wyznaczonego). W odwołaniu strona postępowania wniosła o odstąpienie od kary lub istotne jej miarkowanie zaznaczając, że nałożona kara jest niewspółmiernie wysoka w odniesieniu do znikomej wagi naruszenia, skali prowadzonej działalności i natychmiastowego zaprzestania przez nią naruszeń. Ponadto przedsiębiorca wskazał, że ustawodawca nie przewidział minimalnej kwoty kary, natomiast wskazał górną granicę kary, co jej zadaniem oznacza, że najwyższy wymiar kary przewidział dla przedsiębiorców osiągających największe przychody w handlu detalicznym w Polsce. W związku z tym, strona postępowania podniosła, że nałożona na nią kara jest niewspółmiernie wysoka w odniesieniu do jej przychodu.

Pismem z dnia 15 stycznia 2024 r. znak DIH-3.707.11.2024.MU, Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował o przysługującym jej prawie zgodnie z art.10 § 1 kpa do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 30 stycznia 2024 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru lub usługi – cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach, stosownie do treści art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, pojęcie ceny jednostkowej towaru lub usługi oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisach o miarach.

Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obudowie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;

5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Z kolei § 4 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że szczególnych przypadkach uzasadnionym rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust.1. Natomiast w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub dziesiętną wielokrotność liczby sztuk.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy

między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) 2017/2394”.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, ustalenia kontroli przeprowadzonej przez organ pierwszej instancji w sklepie spożywczo-przemysłowym należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, dały podstawę do stwierdzenia, że przy wszystkich objętych kontrolą 82 partiach towarów (100%) oferowanych w opakowaniach jednostkowych i przeznaczonych do sprzedaży według masy lub objętości w miejscu sprzedaży detalicznej brak było uwidocznionych cen jednostkowych, co stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 i § 4 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy.

W związku z powyższym, Lubelski WIIH w drodze decyzji Nr ZA-43/2023 z dnia 23 listopada 2023 r., nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 400 zł (słownie: czterysta złotych) na stronę postępowania.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona postępowania wniosła o odstąpienie od kary lub istotne jej miarkowanie zaznaczając, że nałożona kara pieniężna jest niewspółmiernie wysoka w odniesieniu do znikomej wagi naruszenia, skali prowadzonej działalności i natychmiastowego zaprzestania przez nią naruszeń. Dodatkowo strona postępowania podniosła, że nałożona na nią kara jest niewspółmiernie wysoka w odniesieniu do jej przychodu w stosunku do przychodów osiąganych przez największych przedsiębiorców prowadzących sprzedaż detaliczną na rynku Polskim. Ponadto w odwołaniu strona postępowania wskazała, że stopień naruszenia przez nią obowiązków był bez szkody dla konsumentów, ponieważ towar

zawsze podaje sprzedawca który udziela pełnych informacji handlowych, a samo naruszenie wynikało z niedopatrzania pracownicy.

Prezes UOKiK, po ponownym przeanalizowaniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności Protokołu kontroli z 13 października 2023 r. z załącznikiem do protokołu i zawartych w nim ustaleń, nie miał wątpliwości odnośnie naruszenia przepisów dotyczących cen. Stan faktyczny zgromadzony i zawarty w protokole kontroli i załączniku do protokołu, nie budzi żadnych wątpliwości organu drugiej instancji. Lubelski WIIH słusznie uznał, że w niniejszym przypadku brak cen jednostkowych przy 82 produktach (wszystkich poddanych kontroli), pozbawiło konsumentów prawa do informacji a tym samym do podjęcia na jej podstawie korzystnej dla nich decyzji w zakresie wyboru towarów. Z protokołu kontroli wynika jednoznacznie, że przy wszystkich objętych kontrolą 82 partiach towarów brak było uwidocznionych cen jednostkowych. Stwierdzone nieprawidłowości odnoszą się do 100% skontrolowanych w tym zakresie towarów. Nie sposób uznać, że w niniejszym przypadku stopień naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych nie ma istotnego charakteru, ponieważ nieprawidłowości stwierdzono w 82 partiach towarów na 82 partie skontrolowane, co daje odsetek nieprawidłowości na poziomie 100%. Przedsiębiorca zgodził się ze stwierdzonymi w podczas kontroli nieprawidłowościami oraz podpisał bez uwag protokoły kontroli. Protokół kontroli posiada walor dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 76 § 1 Kpa, tj. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Zatem protokół stanowi niepodważalny i wiarygodny dowód w sprawie świadczący o naruszeniu jakiego dopuścił się kontrolowany przedsiębiorca. Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia dały podstawę do nałożenia kary pieniężnej w niniejszej sprawie.

W ocenie Prezesa UOKiK, przedstawione przez stronę w odwołaniu argumenty są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie.

Z treści zaskarżonej decyzji wynika, że Lubelski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się wszystkimi ustawowymi przesłankami z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, wielkości jego obrotów i przychodów. W ocenie Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że strona podpuściła się naruszenia wymagań prawnych w zakresie informowania konsumentów o cenach jednostkowych towarów w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

W odwołaniu strona postępowania wniosła o odstąpienie od nałożenia kary lub istotne jej miarkowanie, zaznaczając, że nałożona kara jest niewspółmiernie wysoka w odniesieniu do znikomej wagi naruszenia, skali prowadzonej działalności i natychmiastowego zaprzestania

przez nią naruszeń. Ponadto w odwołaniu strona postępowania wskazała, że stopień naruszenia przez nią obowiązków był bez szkody dla konsumentów, gdyż towar zawsze podaje sprzedawca który udziela pełnych informacji handlowych, natomiast naruszenie obowiązków wynikało z niedopatrzenia pracownicy.

Odnosząc się do ww. wątpliwości strony, należy wskazać, że z przytoczonych wyżej przepisów ustawy o informowaniu o cenach (art. 4 ust.1) oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy (§ 3 i § 4) wynika wprost, że obowiązek informacyjny odnosi się zarówno do oznaczenia towarów ceną, jak i ceną jednostkową. Naruszenie tego obowiązku polegało w tym przypadku na braku cen jednostkowych, zaś ceny towarów były uwidocznione. Nie ulega też wątpliwości, że obowiązek ten powinien nastąpić przed momentem udostępnienia towarów konsumentom w celu ich sprzedaży. Ustawodawca nałożył na przedsiębiorców obowiązek takiego informowania o cenach oraz cenach jednostkowych, aby konsument mógł w sposób rzetelny i świadomy zapoznać się z nimi przed dokonaniem wyboru. Podanie informacji o cenie jednostkowej towaru w formie ustnej, przez sprzedawcę nie jest uwidocznieniem ceny zgodnie z ustawą o informowaniu o cenach. Jednocześnie organ II instancji wskazuje, że w trakcie zakupu kontrolnego przez Lubelski WIIH nie odnotowano, że sprzedawca poinformował o cenach jednostkowych zakupionych towarów. Prezes UOKiK podkreśla, że konsument musi mieć możliwość zapoznania się z informacją o cenie oraz cenie jednostkowej bez konieczności podejmowania dodatkowych działań, np. poprzez dopytywanie o te informacje. Uwidocznienie cen jednostkowych jest ustawowym obowiązkiem sprzedawcy, z którego zwolnione są wyłącznie towary wskazane wprost w przepisach § 7 rozporządzenia.

Należy podkreślić, że funkcją ceny jednostkowej jest umożliwienie konsumentom porównanie cen towarów w sposób optymalny na podstawie prostych kalkulacji, bez konieczności przeprowadzania jakichkolwiek działań matematycznych. Z tego względu, oprócz ceny za produkt na wywieszce cenowej, w miejscu sprzedaży detalicznej musi się na niej znaleźć także cena jednostkowa, a więc przeliczenie na odpowiednią jednostkę miary (kilogram, liter). Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównać ceny takich samych lub podobnych produktów, ale także mogą faktycznie stwierdzić, czy podana cena jednostkowa jest niska czy wysoka i podjąć decyzję o zawarciu umowy sprzedaży w innym sklepie. Brak podania ceny jednostkowej narusza prawo konsumenta do wyczerpującej informacji, a tym samym ogranicza jego możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów. W niniejszej sprawie w wyniku kontroli organ pierwszej instancji stwierdził brak 82 cen jednostkowych, w tym m.in. te same produkty ale o

innej gramaturze, np.: kawa naturalna rozpuszczalna Nescafe Classic 100 g, cena sprzedaży 18,80 zł (cena jednostkowa 18.80 zł/100g) oraz kawa naturalna rozpuszczalna Nescafe Classic 200 g, cena sprzedaży 30,00 zł (cena jednostkowa 15,00 zł/100g) lub kawa naturalna Fort 500 g, cena sprzedaży 20,50 zł (cena jednostkowa 4,10 zł/100g) oraz kawa naturalna Fort 250 g, cena sprzedaży 8,00 zł (cena jednostkowa 3,20 zł/100g) . Jak wynika z powyższego przykładu podanie ceny jednostkowej pozwala konsumentom na dokonanie świadomego wyboru poprzez porównanie cen jednostkowych produktów takich samych ale oferowanych w opakowaniach o innej gramaturze.

Podkreślić należy, że obowiązująca ustawa o informowaniu o cenach nie przewiduje żadnych odstępstw w zakresie uwidoczniania cen i cen jednostkowych ze względu na rodzaj prowadzonej działalności i nie ma przy tym znaczenia czy jest to mała placówka handlowa, czy też sklep wielkopowierzchniowy czy sprzedaż odbywa się w systemie samoobsługowym czy towar podaje sprzedawca. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Nie sposób uznać, że w niniejszym przypadku stopień naruszenia obowiązków w zakresie uwidoczniania cen jednostkowych nie ma istotnego charakteru, ponieważ stwierdzono odsetek nieprawidłowości na poziomie 100%.

Prezes UOKiK wskazuje, że zaskarżoną decyzję o wymierzeniu kary pieniężnej wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z ustaleniami kontroli, które wskazują na niewykonanie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 tej ustawy oraz § 3 i § 4 rozporządzenia.

Strona, jako profesjonalista, funkcjonująca na rynku od 25 lat, miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Strona postępowania była obowiązana uwidocznić w miejscu sprzedaży detalicznej informacje o cenach jednostkowych towarów w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie wykonała powyższych obowiązków w zakresie uwidocznienia cen jednostkowych dla wszystkich objętych kontrolą 82 partii towarów, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

W niniejszej sprawie Lubelski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 400 zł (słownie: czterysta złotych), która stanowi 2% górnego wymiaru kary.

Biorąc pod uwagę, że strona podniosła w odwołaniu zarzut, że nałożona kara jest niewspółmiernie wysoka w odniesieniu do znikomej wagi naruszenia, skali prowadzonej działalności i natychmiastowego zaprzestania przez nią naruszeń Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że dokonana przez Lubelskiego WIIH ocena przesłanek dotyczących wymiaru kary, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych. Miarkując stopień naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że charakter i wagę naruszenia obowiązków była istotna. Jak słusznie stwierdził Lubelski WIIH cena jednostkowa jest jednym z podstawowych kryteriów obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z wartościami innych towarów o podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach, np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. Strona nie uwidaczniając cen jednostkowych przy towarach uniemożliwiła kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych, lecz o innej masie czy objętości, a przez to utrudniła kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie. Uwidocznienie przy towarach cen, bez uwidocznienia ich cen jednostkowych, nie zapewnia jednoznacznej oraz niebudzącej wątpliwości informacji o ich wysokości. Przy ocenie tej przesłanki, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę również skalę naruszenia obowiązków, stwierdzając, iż brak cen jednostkowych dotyczył wszystkich objętych kontrolą 82 partii towarów oferowanych do sprzedaży, co stanowi 100% zbadanych towarów. Odnosząc się do argumentów strony, że stopień naruszeń obowiązków był bez szkody dla klientów, należy wskazać istotny fakt, że do kontroli wytypowano 82 partie towarów oferowanych do sprzedaży i wszystkie z nich zakwestionowano. W przypadku braku uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia to konsumentowi dokonanie optymalnego i właściwego dla niego wyboru, naruszając jego interes ekonomiczny oraz pozbawiając prawa do rzetelnej informacji o cenie uwidocznionej zgodnie z przepisami. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował czyn strony jako znaczne naruszenie obowiązków.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji zasadnie wzięto pod uwagę podjęte przez stronę działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, polegające na podjęciu działań naprawczych, w wyniku których usunęła ona stwierdzone nieprawidłowości. Przy ocenie tej przesłanki, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił także fakt, iż strona nie była wcześniej objęta jego kontrolą w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących obowiązku uwidaczniania cen, w związku z czym opisane wyżej nieprawidłowości stwierdzono u niej po raz pierwszy. Jednocześnie, biorąc pod uwagę charakter naruszenia obowiązków oraz zebrany w aktach sprawy materiał dowodowy, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że nie posiada wiedzy na temat uzyskanych przez stronę korzyści majątkowych lub strat z związku z naruszeniem tych obowiązków. Analizując tę przesłankę, zasadnie uwzględniono również okoliczność, że strona prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej od 1998 r., a więc od stosunkowo długiego czasu, w związku z czym strona winna wykazać się znajomością podstawowych przepisów dotyczących tej działalności i stosować się do nich, zwłaszcza, że naruszone przez nią obowiązki w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych, są istotne z punktu widzenia praw i interesów konsumentów. Ponadto strona postępowania została poinformowana o kontroli w Zawiadomieniu o zamiarze kontroli z dnia 2 października 2023 r. (doręczonego 4 października 2023 r.). Tym samym miała czas (7 dni), aby się do niej przygotować i uzupełnić brakujące ceny jednostkowe. Nie ulega też wątpliwości, że obowiązek ten powinien nastąpić przed momentem udostępnienia towarów konsumentom w celu ich zakupu. Ustawodawca nałożył na przedsiębiorców obowiązek takiego informowania o cenach oraz cenach jednostkowych, aby konsument mógł w sposób rzetelny i świadomy zapoznać się z nimi przed dokonaniem wyboru.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, że strona przekazała żądane informacje w tym zakresie za rok 2022 i na ich podstawie słusznie stwierdził, iż udział strony w obrocie rynkowym jest jednym z najmniejszych w stosunku do innych kategorii przedsiębiorców określonych w Prawie przedsiębiorców, co pozwalało mu uznać, iż należy ona do kategorii mikroprzedsiębiorców.

Odnosząc się do czwartej przesłanki wymiaru kary, tj. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2017/2394, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że nie posiada wiedzy w tym zakresie.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, jakimi kierował się Lubelski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej obniżenia. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 400,00 zł (słownie: czterysta złotych 00/100) przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest w opinii organu drugiej instancji, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia. Stanowi ona 2% górnego wymiaru kary.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 400 zł (słownie: czterysta złotych) jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Tym samym, takiej kary nie można uznać za wygórowaną i zbyt dotkliwą, jak podniosła strona postępowania w odwołaniu.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę.

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. W trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni informacji o cenach jednostkowych w przypadku wszystkich objętych kontrolą 82 partii towarów oferowanych do sprzedaży (100% zbadanych towarów), stąd też wagi

naruszenia nie można było uznać za znikomą, co już wyżej wykazano. Powyższe godzi w sposób oczywisty w prawo konsumenta do informacji uniemożliwiając mu porównanie cen. W niniejszym przypadku konsumenci zostali zupełnie pozbawieni możliwości zapoznania się cenami jednostkowymi sprzedawanych towarów, czym naruszono w sposób istotny prawa konsumenta do dostępu do informacji. Brak uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującemu porównanie cen wyrobów z cenami towarów w innej placówce handlowej, co utrudnia dokonanie optymalnego i właściwego wyboru dla konsumentów, tym samym naruszając jego interesy ekonomiczne oraz prawo do informacji o cenie. Organ drugiej instancji, stwierdza, że naruszenie nałożonych przez przedsiębiorcę obowiązków w sposób bezpośredni godziło w interesy konsumentów i ograniczało dostęp do ważnej dla nich informacji o cenie jednostkowej towarów zagwarantowanej obowiązującymi przepisami. Mając na uwadze powyższe, nie można uznać wagi naruszenia za znikomą. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona.

Jednocześnie fakt usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości w trakcie kontroli przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie jest wystarczające do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W ocenie Prezesa UOKiK znamienne jest to, że strona postępowania została poinformowana o zamiarze kontroli w dniu 4 października 2023 r., a więc na 7 dni przed jej rozpoczęciem. W ocenie organu drugiej instancji miała więc czas na przygotowanie się do kontroli. Można przypuszczać, że gdyby kontrola organu pierwszej instancji się nie odbyła, strona postępowania w dalszym ciągu mogłaby (nieumyślnie) naruszać obowiązujące przepisy prawa, zaś skutki tego naruszenia byłyby odczuwalne i uciążliwe dla konsumentów. Biorąc pod uwagę powyższe, samo podjęcie dobrowolnych działań przez stronę postępowania, nie spowoduje, że zaistnieje podstawa do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Warto wskazać przy tym, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie także w wyroku Wojewódzkiego Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: „by można było odstąpić w trybie art. 189f Kpa od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie”.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji na podstawie posiadanej wiedzy, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej. Nadto należy podkreślić, że naruszenia z ustawy o

informowaniu o cenach kwalifikowane są jako czyny o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone są karą pieniężną określoną w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach. Postępowania w tym zakresie może być prowadzone wyłącznie przez organy Inspekcji Handlowej, zaś z uwagi na właściwość terytorialną, w stosunku do strony mogły być one prowadzone przez Lubelski WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Lubelskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

W ocenie Prezesa UOKiK w niniejszym przypadku brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tzn. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa. Charakter naruszeń, jakich dopuściła się strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”). W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK nie widzi możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, czyli usunięcia skutków naruszenia prawa, ponieważ ceny jednostkowe muszą być uwidocznione przez przedsiębiorcę w momencie wystawienia towaru do sprzedaży, tak by konsument na tej podstawie mógł podjąć decyzję o zakupie. Biorąc pod uwagę powyższe nie można uznać za spełniony powyższy warunek w sytuacji gdy, informacje o cenie jednostkowej nie były udostępnione dla konsumentów, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

W ocenie Prezesa UOKiK, prowadząc postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie Lubelski WIIH postępował zgodnie z zasadami dotyczącymi prawdy materialnej (obiektywnej), obowiązku zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego w sposób wyczerpujący oraz oceny, czy dana okoliczność została udowodniona podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii Prezesa UOKiK istotne dla sprawy są ustalenia kontroli. Strona postępowania nie wypełniła obowiązków w zakresie uwidaczniania cen jednostkowych, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli wraz z załącznikiem, przyjętym przez stronę bez zastrzeżeń. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach

oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy wskazują wprost, jakie obowiązki informacyjne ciąży na przedsiębiorcy, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane w zakresie cen jednostkowych. Zatem samo stwierdzenie w trakcie kontroli, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego uwidocznienia cen jednostkowych przy wyrobach powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o odstąpienie od kary lub istotne jej miarkowanie nie zasługuje na uwzględnienie. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383), organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną (tj. Lubelski WIIH), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Lublinie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxxxxxxxxxx]
2. Lubelski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (ZA.8361.151.2023, ZA.8361.1.38.2023)
3. a/a